

მშენებელი

იუმორისტ.
ჟურნალი

პატრონები

№ 4

სიხარბე და გაუმადრობა.

სიხარბე. ჩაიცივით გრიგორი გრიგორიჩ, მშვენივრად დაგადგებათ.
 გაუმადრობა. რას ინაზებით, არკადი ნაზარიჩ, გაუყარეთ ხელი, ხომ ხედავთ იმ მაუღისა არის.

ბრძოლის ველზე.

თქვენ, ბატონებო, თბილსა და რბილ ბუმბულში ჩაწოლილნი, მადიარნი და კმაყოფილნი, საფრთხესა და განსაცდელს განშორებულნი, რა თქმა უნდა ვერ გაიგებთ იმ გასაჭირს და სასოწარკვეთილებას, რომლის წინაშე ვიდექი მე სასიკვდილოთ და მკვლელობისათვის განმზადილი.

ის ხიდის ყური, რომელსაც მე ვიცავდი მტერთაგან საუცხოვოდ იყო გამაგრებული. ღრმასა და წყლით აღსავსე თხრილებს მოსდევდა ათიოდე რიგი ეკლიანი ღობისა, რომელთაც კვლავ თხრილი და სიმაგრეები ეკრა. აუწერელი სიცივი, არ ვიცი ვგონებ სამოცი გრადუსი იქნებოდა სუსხავდა ყველაფერს და ჩემს მოგრძო უღვაშებს ბროლის ჩურჩხელებით ამკობდა. საშინლად მიკვირდა, თუ ამ მთის წვერზე რამ ამოიტანა ასეთი სიცივი, როცა შორს, დაბლა ატმებიც ყვავიან თურმე.

მუხლამდე წყალი იღვა ჩემს სანკრებში და კარგათ აღარ მახსოვს ჩაყინული ვიყავი შიგ, თუ შემეძლო მოძრაობა; არ ვიცი იმიტომ, რომ არა მქონია, არც სურვილი და არც შემთხვევა ჩემი საფარისათვის თავი მიმენებებია. ჩემთვის უმჯობესი იყო (გარწმუნებთ ეს შეგნებულათ მქონდა გადაწყვეტილი) იქვე სახელოვანი სიკვდილი, ვიდრე უკან დახევა.

მთელი ღამე ფხიზლათ გავატარე, რადგან მოწმენდილ ცის ღაფვარდზე გასაოცრად ბრწყინავდა ორიონის ვარსკვლავთ კრება და მისი მშვენიერა სირიუსი. ბუნების მშვენიერებამ გამიტაცა. მახლო ბელ სანგრებიდან მესმოდა მშვენიერი ხმა გრამოფონისა, რომელიც ჩვენთვის ბიძია არშაკ მილოვს გამოეგზავნა.

უკვე მეორეთ იყივლა მამალიმა! გარწმუნებთ, ეს ჩემი ყურით გავიგონე და არ შევცდები ამ შემთხვევაში, ვინაიდან მამლის ყვირის მშვენიერად ვარჩევ სხვა მგალობელ ფრინველთა ჰანგებისაგან. დიახ მამლებმა მეორეთ დაჰკრეს საყვირი, რომ ჯერ კიდევ თალხით მოსილი ცის გუმბათი ცეცხლის ბურთმა გააპო და ჩემს მახლობლათ მეხივით ჩამოვარდა.

უნებლიეთ გამაჟრგოლა და ვგონებ მოუთმენლობისაგან ცახცახი დავწყე.

ბურთს ბურთმა უზასუხა და ასე ჩემს ირგვლივ ჯოჯოხეთი აღსდა. არ ვიცი სად მინახავს მავგარი

რამ. ერთხელ „სინათლის“ წარმოდგენას დავესწარი, მაგრამ ის ამის აჩრდილოდაც არ გამოდგებოდა. გული მიცემდა, სისხლი ყელში მომებჯინა და თავს ძლივსღა ვიქერდი: ველოდი მხოლოდ ბრძანებას იერიშით მისვლისას. ის, ვისაც ეს თავის თავზე არ გამოუცდია ოდნავათ ვერ წარმოიდგენს რას ნიშნავს „სისხლის წყურვილი“, თუნდაც ბ-ნი გ. ქიქოძის წერილები ყველა ბოლომდე ჰქონდეს წაკითხული.

თოფ მომარჯვებული მზათ ვიყავ მისასევად, რომ ჩემს გვერდით, თითქმის ჩემს ყურთან ტყვიამ ჩაიარა და რაღაც ჩამიჩურჩულა. ვინ იცის შემდეგ სად, ვის მკერდში გაცივდა ის ჰატარა მკებნარა ფოლადის რკო.

— მოდიან... მოდიან... მოდიან!..ო

გაისმა ჩემს ირგვლივ და მართლაც ოდნავ განათებულ სერზე შავი ღრუბელივით გადმოწვა მტრის ჯარი. არ ვიცი რატომ არ ამოვხტი ჩემი სანგრებიდან, რატომ არ ვეკვეთე თუნდაც მარტო, ძლიერსა და ურიცხვ მოერიშეთ, მაგრამ ვფიქრობ ამისი მიზეზი, უმთავრესად ჩემში დისციპლინის გრძნობითა სიძლიერე იყო.

შავი ზვაფი ნელ-ნელა ეშვებოდა ფერდობიდან და ჩვენს სანგრებს უახლოვდებოდა. აი მოაღვა კიდევ პირველ დაბრკოლებათ, გადმოლახა ის და შიდის. მუსრს ავლებს ყველაფერს.

სისხლი მიჩქეფს, გულს გაცხარებული ღუგ-ღუგი გააქვს. მიკვირს რატომ ჩვენი მხრედან არაფერი აღარ ისმის! ნუ თუ ყველანი ამოსწყვიტეს? ან იქნებ ბრძანება იყო უკან დახევისა და მე არ გამიგია? შეიძლება ფიქრობენ სათოფზე მიშვებას, რომ შემდეგ „დასცხონ“, როგორც გაზ. „საქართველოს“ მიმოხილველები სწერენ ხოლმე?

მტერი კი შიდის, სულ წინ მოიწვეს. გლეჯენ ეკლიან მავთულის ღობეებს, ანგრევენ თხრილებს, ავსებენ ორმოებს და გვიახლოვდებიან. ერთი შავგრემანი მეომარი პირველი მოაღვა ხიდის მეორე კიდეს. თოფი მოვიმარჯვე. მინდა ვესროლო, მაგრამ ვყოყმობ, ვერ ვბედავ. ვისაც ეს თავის თავზე არ გამოუცდია ის ნუ გამიმტყუნებს. ვყოყმობ ვინაიდან ჯერ ბრძანება არა მაქვს და რომც ჰქონდეს ვბედავ და ვიღაც ნაცნობს მაგონებს. ისიც შესდგა. ალბათ იმასაც ვემცნაურე. თავში ცეცხლი აღულდა. როგორც სასამართლოს არქივში, ისე დაიწყო ქექა ჩემი მეხსიერების საწყობში, მაგრამ არ იქნა, მე ჩემი მტრის ვინაობა,

ვერ გავიხსენე. წარმოიდგინეთ ისიც ვერ გავარკ-
ვიე, ქალი იყო თუ კაცი.

ქეშმარიტათ სიბრალულის ღირსია ის, ვისაც
ამ გვარი სულიერი ბრძოლა არ განუცდია!

და თუ მე ჩემი ძველი მეგობრის მკვლელი
არ გავხდი, ეს მხოლოდ უცაბედ შემთხვევას უნდა
მიეწეროს. სწორედ იმ დროს, როცა ჩვენ ერთმან-
ეთს სიკვდილ სიცოცხლის სასწორზე ვსწონიდი,
ჩემს წინ უზარ-მაზარი ყუმბარა დაეცა. აუწერე-
ლის ძალით იფეთქა და ირგვლივ საშინელი სულ
შემხუთავი კვამლი დააყენა.

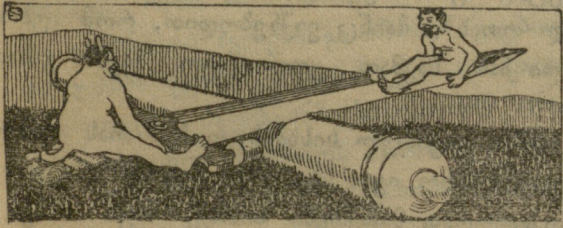
და მე ჯერ გონს არც კი მოვსულიყავი, რომ
ჩემი მეგობარი, მოულოდნელათ ჩემს ოთახში შე-
მოქრილი გამაღებით ეცა ცეცხლის ალში გახვე-
ული ჭილობს და გარეთ გააგდო. მეც, რასაკვირ-
ველია, წამოვბტი, იატაკზე გაბნეული შუშის ნა-
ტეხები, ავკრიბე და როცა მარცხი თავიდან აცი-
ლებული იყო მიწყვეტით სავარძელში ჩავეშვი.

— კაცო, გამიგონია ღამე ოთახში ანთებუ-
ლი ლამპის დატოვება. დახედე 20% სითბოა და
რა აუტანელი სუნი სდგას. კიდევ კარგი, ასე
მშვიდობიანათ გადაარჩით. — მითხრა მეგობარმა.

— სულ ერთია, ძმაო, გინდ აქ მომკვდარხარ
გინდ იქ.

ქეშმარიტად სიბრალულის ღირსია, ვისაც ყო-
ველივე ეს არ გამოუცდია!

ეშმაკი.

ჯორი.

ერთხელ ერთ გლეხს,
მდიდარს, შემძღეს
(რა თქმა უნდა გლეხთა შორის)
მოესურვა საოჯახოთ
ყოლა ერთი კარგი ჯოხის.

მიტომ რომ ის სახედარად—
გინდა მთაში, გინდა ბარად—
ცხენს აჯობებს გაცილებით,
ქურდიც არ სდევს მოსაპარად.

არც კვებაა მისი ძნელი,—
ყბის მოქნევა იცის ნელი.
ყოფნის ჭამა რა ფუჩჩის,
არ გთხოვს ის ქერს,
მხოლოდ ოხერს,

თუ იხელთა ტურა ერჩის.
ერთი სიტყვით ყოველ გვარად,
წარსულში თუ აწდა მარად
(სახედარად მხოლოდ, სხვა რად!)
იგი სხვაა და ცხენი სხვა,
საქმე მარტო იმაშია

ხოლმე, ზურგზე თუ შეგისვა,
და არ არის, რომ იტყვიან,
ის ოჩანი და ღვთის რისხვა,
თორემ ის რომ ამტანია
ცხენზე მეტად ჯაფა-შრომის
და ნაკლებად ეჭირვება

ხარჯი ჭამის და გაძლომის
ვინ არ იცის... ამიტომაც,
(რა კი ჰქონდა ყიდვის ნდომაც)
დაიფიწყა გლეხმა ყველა,
ტურა ერჩის მას, თუ მელა
ან თუ რაც სდევს იმის ყოლას
ათასგვარი ხათაბელა

და იყიდა ერთი ჯორი,—
მონადებნი შორით შორი.
სანაქებო, დიდებული.
პატრონისთვის რომ გეკითხა,
სინდისზე ხელ მიღებული—
ათას ჯორში არ ერია
იმის მეტი ღირებული.
მოდგმით იყო (სხვა რომ არ ვთქვათ)
ახალციხის ვირებული.

მოიყვანა, აპატივა,
დაუყარა ბლომად თივა,
აქამა, არ მოაშივა.
მაგრამ ჯორთან,
(თუნდ ჩოჩორთან)
რაც აამო არ გაგივა.

როცა გაძლა და ვასუქდა,
(კარგი ჭამა მაშ რას უქდა)
და მოიცა კარგა ძალა,
ჯიშმაც თავი არ დამალა,—
პატრონი, თუ არ პატრონი
სულ წიხლებით დაასივა,
ზოგი იქვე გააგორა,
მოჰკლა, ხელად გააცივა.

გლესს აუტყდენ მეზობლები,
ვერ გაუძღეს წიხლს და ზიანს;
გლესიც ველარ დაუმაგრდა
საბუთიან „პრეტე“ ზიას“

და ის ჯორი მოიშორა,
იმის ზარალს აღარ ჩივა,
მხოლოდ გვერდი ნაწიხლარი
იმას ერთი ახლაც სტკივა.

ა. ბლიკვაძე

ფ ე რ ი.

ქართველი საზოგადოების უბადროკობის შესახებ არა ერთი და ორი წერილი დაწერილა. ვინ არ იცის, რომ საზოგადოებრივი უყურადღებობის მსხვერპლი ჩვენში მრავალია. ყველა ჩვენი საუკეთესო ქართველი მოღვაწე ცოცხალი ნიმუშია საზოგადოების მიერ აბუჩათ აგდებისა და დაუღვერობისა.

ჩვენ არა თუ პატივს არა ვცემთ და სათანადო გულის ხმერობით არ ვეპყრობით ჩვენს საუკეთესო მოღვაწეებს, ხშირათ ჩვენი დაუღვერობით და უგულლობით სასაცილოთ ვიღებთ მათ და თავდაუხწვევლ მღვდმარეობაში ვაგდებთ ხოლმე. ამის მაგალითი იმდენია, რომ, თუ ყველა დაიწერა, ტომები და ფოლიანტები არ ეყოფა.

ამ პატარა შენიშვნაში ჩვენ გვინდა მოვიხსენოთ სულ ახალი, ჯერ გაუმქდავებელი ფაქტი, რომლის არსება ისეთი ხასიათისაა, რომ ყველა კეთილ სინდისიერ კაცს, ვინაც საზოგადოებრივი გრძნობის ნატამალი ოდნავ მაინც უღვივის გულში, მწარე ფიქრთა ქარავანს აღუძრავს და სასოწარკვეთილებას მოჰგვრის.

ეს ამბავი ამ დღეებში მოხდა...

ზამთრის ცბიერი და მუხანათი სითბო სულ მოულოდნელათ საშინელმა სუსხმა შესცვალა და თბილისი საზარელმა ქარიშხალმა და დაუნდობელმა ყინვამ შებოქა. ბუნება აუჯანყდა ყველას, ვინაც მისთან საბრძოლველი იარაღი— შეშა და თბი-

ლი ბინა—ბედის უკუღმართობის გამო არ გააჩნდა.

ნეტარ არიან გლახაკნი სულითაო, ამბობს სამღვთო წერილი.

ნეტარ არიან მდიდარნი ფულითა, — ვიტყვიო ჩვენ— რადგან მათ ვერაფერს დააკლებს ვერც ზამთრის სუსხი და ვერც ზაფხულის პაპანაქება.

ამ ნეტარ რჩეულთა რიცხვში, რა თქმა უნდა ვერ ჩავაგდებთ საწყალ ქართველ მსახიობს, რომელიც, თუმცა გულისა და სულის სიმდიდრით როტშილდსაც არ ჩამოუვარდება, რაც ფულით სიმდიდრეს შეეხება— ამ მხრით ზუბალაშვილსაც ვერ გაუსწორდება.

ამისდა გვარათ, დაჰკრა თუ არა ზემოხსენებულმა საშინელმა სუსხმა, ჩვენი მსახიობები თვალის დახამამებაში სადღაც გაჰქრენ და თბილისის ქუჩებში ერთის დაკრით შეწყდა ჩვეულებრივი ყოჩინა და ჟივილ-ხივილი, რომელიც მელოპომენის ქურუმთა წყალობით, ქართველთა დედაქალაქს სიცოცხლის ჰგვრის ხოლმე.

ვინ იცოდა, რომ ამ დროს ბედისა და ბუნების მიერ განაწირი მუშაკნი ქართული სცენისა, სადღაც, ნახევრათ ბნელ საღაფში იყვნენ თავშეფარებულნი, დამფრთხალ ბატკნებივით, ერთმანეთს ეკვროდნენ და ხელოვნური საშვალეებით ცდილობდნენ სიცოცხისაგან დამზარალ სხეულის გათბობას.

მე და შენ მკითხველო, იმ დროს აღბათ მოგუზგუზე ბუხარს ვუსხედით, თუ არა და იმდენათ თბილ ოთახში მაინც ვიქნებოდით, რომ უბრალო ცხელი ჩაი საკმაო ყოფილიყო ჩვენ გასათბობათ.

იმათ გაყინულ სისხლს კი ჩაი რას აამოძრავებდა, საჭირო იყო სხვა რამ უფრო მაგარი და რადიკალურათ მომქმედი სითხე, თუნ იმავ ჩაის ფერისა.

ღა აი, როდესაც კოტათი მოსულიერდნენ, სასაზე მიყრული ენა აამოძრავეს და ტვინიც აამუშავეს, უფროათ გონება გაუნათლდათ და თვალწინ ცხადათ დაუდგათ მთელი სიგრძე სიგანით თვინათი მღვდმარეობის უმწიობა.

— ასე ცხოვრება არ შეიძლება! — ბოხის ხმით წარმოსთქვა უზუცესმარეზონიორმა.

— ასე ცხოვრება არ შეიძლება! უფრო ბოხის ხმით გაიმეორა გმირ-რეზონიორსა.

— არ შეიძლება! კვერი დაჰკრა ბარიტონის კილოით პრემიერმა.

— მართალია! — რეჟიტატივით დაადასტურა მოკარნახემ.

— რა ვქნათ, როგორ მოვიქცეთ? — ერთხმით იკითხა ყველამ, და უხუცესმა რეზონიორმა, თითქო წინდაწინ ჰქონოდას პასუხი დამზადებული, საკითხი მოსჭრა:

— ჯერ უნდა რივიანათ შევთბეთ!

— ხოლო, როდესაც ტემპერატურა ხუთიოდე გრადუსით კიდევ ასწიეს, კელავ დაუბრუნდენ თავსატეხ საკითხს.

— როგორც ეტყობა, ეს ქარი და ყინვა ეგრე აღვილათ არ შეწყდება — დაიგუგუნა უხუცესმა რეზონიორმა.

— წუთში კი არა გვიჭირს-რა, მაგრამ ქუჩაში რომ გავალთ? დაიქუხა გმირ-რეზონიორმა.

— სახამთრო პალტოები მაინც გვქონდეს! — ინატრა პრემიერმა.

მოკარნახემ მხოლოდ ირონიული სლოკინით უპასუხა პრემიერის ფანტანსტიურ ნატვრას.

— ევრიკა! — დასქეპა უეცრათ უხუცესმა რეზონიორმა ისეთი ხმით, რომ სიბნელეში ჩამწყვირებულ ბოქვებს ცახცახი დააწყებინა, ხოლო ერთ მათგანს კრანიც კი მოეშვა შიშისაგან.

— A la guerre, comme à la guerre! — განაგრძო იმავე რეზონიორმა: რა კი ომიანობაა, ჩვენც ისე მოვიქცეთ, როგორც მეომართ შეჭფერის... ამხანაგებო! ჩვენს მდგომარეობაზე სიტყვის გაქიანურება მეტია ვინაიდან ქართველ მსახიობს სხვა აუცილებელ საჭიროებასთან ერთად ბინაც არ მოეძევა, რათა ამ სუსხიან ქარში თავი შეაფაროს და გაყინული ძვლები გაითბოს, ვაცხადებ ქალაქ თბილისის ფეჩების რეკვიზიციას და ვალად გდებთ, თითოეულმა თქვენგანმა საკუთარის ინიციატივითა და ძალღონით შეიძინოს თითო ფეჩი და თან ატაროს ქუჩაში, ვიდრე ეს სუსხი არ გადივლის!

— ვაჰა! დასძახეს ერთხმათ დანარჩენებმა და რაკი ტემპერატურა უმწვერვალეს გრადუსამდე იყო ასული, მყისვე აიშალნენ ფეჩების რეკვიზიციის მოსახდენათ...

ჯერ ჯერობით, როგორც ირკვევა, მხოლოდ ერთ მათგანს შეუსრულებია გადაწყვეტილება, სახელდობრ გმირ რეზონიორს და საღამოობით, როდესაც თბილისის ქუჩებში განსაკუთრებულის სიმძაფრითა დაჰქროლავს სუსხიანი ქარი, ვალავინის პროსპექტის გამვლელები გარს ეხვევიან უჩვევსა და უცნაურს სურათს:

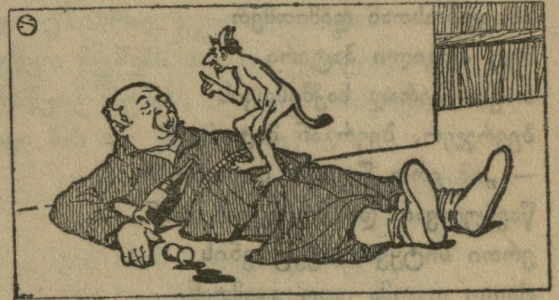
ქუჩის ტროტუარზე დგას კარგა მოზრდილი ნავთის ფეჩი, რომელსაც ყვინსავით გადაბოტებია

გმირი რეზონიორი და ცხოველ მყოფელი ცეცხლით გახალისებული გულმოდგინეთ ზეპირობს თავის როლს...

ახლო მომავალში სხვა ფეჩების რეკვიზიცია-საც უნდა მოველოდეთ...

თბილისელებო გაუფრთხილდით ბუხრებს!..

ეჭვი.

დამარხვა.

(სატირა)

(დიდი მგოსნის აკაკი წერეთლის დაგრძაფვის დღეს)

პირველი მგოსანი.

აჰა, დაჰხედეთ, ვის ვმარხავთ, ვისა! ვარსკვლავთ საღარი, მეტოქე მზისა... ქირისუფალი აქ მარტო მე ვარ, ამ განსვენებულს მხოლოდ მე ვგვევარ!

მეორე მგოსანი.

მე!.. მე უფრო ვარ დარბაისელი, მემკვიდრეობას შენ რისთვის ელი? კუბოსთან დგომაც მე ჩამბარეს, არც კი მოუშვებ აქ შენს მავგარებს.

მესამე მგოსანი.

ან კი გაცოცხლდეს, რაღა ვქნა კაცო, უნდა მივიღე და ხელი ვტაცო.

სხვა მგოსნები. (ალარ აკლიან)

ჩვენც ყველანი აქა ვართ, ყველას გვინდა ერთადა — ამის შემდეგ ქვეყანამ ჩვენ დაგვსახოს ღმერთადა.

ქართ. ქალთა საზ. —

ჩვენც აქა ვართ... ტირილით დავითხარეთ თვალები.

какъ онъ нѣжно любилъ нас!.. — ქართველი ქალები.

პირველი დიაცი.

მე კვალად შემეძლება
მწუხარების გადაზღვა,
ისარიტ გარს მეველება
კუბიდონი სხვა და სხვა.

ერთი კაცი.

ამ კუბოსთან დამითმეთ
მეც ადგილი პატარა,
თავის პირად საქმისთვის
ბევრჯერ, ბევრჯან მატარა;
— „ამ ერთ წუთში ბატონო!“
წავსულოვარ და მოვთქვამ თან,
ერთი სიტყვით მეკუთვნის
ახლო დგომა დიდ გვამთან.

ერთი, ხალხიდან.

— აბა მეც გამატარეთ.

მოწესრიგე.

— უკაცრავად, დაიწით.

ერთი ხალხიდან.

უარს როგორ მიბედავთ?
მე... ვინა ვარ, არ იცით?!

ცხედარი. (წამოიწევს ლაპარაკით)

ნუ ჩხუბობთ და ნუ დავობთ,
ვისაც გსურდეთ მნახევით
გინდათ—ნარმის ნახევით.
სულ ერთია, სულ ერთი!
ერთი—ადამიანი.

ხალხი. (ელდანაცემი)

ა... წავიდეთ... არავის
მოგვაყენოს ზიანი.

თავხელი. (ესეც მგოსანია, ცხედართან ესლა დარჩა)

აი, აჰა! ხომ ჰხედავ,
რა უშიშრად მოვედი
მე გახლავარ... აჰ, მე ვარ
ახალ-გაზრდა პოეტი.

(ცხედარი წამოიწევს, უნდა შეჰხედოს)

ისევ თავხელი. (ხელებს ასწევს)

კმარა.. რა რიგ ველოდდი
დიდი მგოსნის სახელსა,
მაგრამ ვის მოვავონდი
შენის ნიჭის მნახველსა.

(გარეთ)

ჰეი, მხდალნო, სადა ხართ?!
(გამოცვივნიან სხვა პოეტები)

თავხელი. (მიცვალეზულზე უჩვენებს)

თუ დაბრუნდა—გავქრებით,
როგორც გაკოტრებულნი
ნისიების დავთრებით...

მგოსნები. (ერთად)

უთხარ, უთხარ წავიდეს...
უთხარ... შენ თუ ვაჰხედავ...
თუ დაბრუნდა გავქრებით,
ვაი დედავ, ვაჰ დედავ!

თავხელი.

თუ არ წავა, მე წავიყვან ძალათი...
მე ვიქნები... მე ვიქნები ჯალათი!..

ცხედარი.

ნუ სწუხდები, ძმობილო;
დაამწვიდე ყველანი.

(გადეშვება კუბოში და სახურავი დაი-
ფარება).

თავხელი.

აბა ჰეი, მომართვით
ქალაღდი და მეღანი.

(მკლავებს აიქნევს)

ლონიერი აქ მე ვარ,
მე დავექედე ფიცარით
პოეტათ თუ მგოსნათა
მე, მარტო მე მიკახით.

(ხალხი ისევე მოედინება. მგოსნები ორ-ორნი
თუ სამ-სამნი ერთმანეთს ეთათბირებიან პირმოთნეთ,
ხან შეერთდებიან, თავხელიც მათშია, ორნი მას
არწმუნებენ უპირატესობა არავის—სულ ერთნი
ვართო. თავხელი სხვებთან გადავა, ეს ორნი ცალ-
კე უყოფლობენ: სხვა ჯგუფიდან ერთი იძახის ხელ-
ჩაქნევით, სულ ერთიაო. ორი პირველი ცალ-
ცალკე ერთმანეთს ემუქვრიან. სხვა ახალგაზდა
მგოსნები ქალებს ეტანებიან თავგამოდებულ არში-
ყობით, ერთი მოსასხამს უტარებს ქალსა და სხვ.
ერთი მგოსანი იქვე ლექსს სწერს და ქალს წარუ-
დგენს, ის ქალი დობილებს უჩვენებს, მათში ჩოჩ-
ქოლი ატყდება და ერთმანეთს ავტორზე უთითებენ).

ხმები. (ქალებიდან)

ახალგაზდა პოეტი!
ახალგაზდა პოეტი!

პირველი მგოსანი.

ქალებს ჩემი საღამი
აჰა, თქვენთან მოვედი!

(ისევ ვაჟებში შეერევა)

მგოსანი.

ხელათ ლექსი დავსწერე, (კიახულობს)
წაგიკითხავთ... კარგია?
(მოეწონათ)

მაშ ქალებს გადაუგდებ,
ჩემთვის რაღა ბარგია...
(ქალები „ვაშას“ და „ჭაეროვან კოცნას“
უპასუხებენ გაუთავებლათ)

მეორე მგოსანი (ამხანაგს)

ჰხედავ, რა მოახდინა!
მიიზიდავს ყველასა.
ისევ წავალ ცხედართან,
იმას მოვთხოვ შევლასა;
ხელს კუბოზე ჩავკიდებ,
ვიგლოვ თავის დახრითა,
ეგებ მუზა მაჩუქოს
მთელი მისი დახლითა.

მესამე მგოსანი.

მე-კი მთლად გავშორდები
ამ მიდამო—არესა,
თორემ შურმა ჩემს გულში
შხამ-ნადველი გალესა...

ისახარ.

გამოცანა.

(ბათუმისთვის)

დღეს ამაყი, თავ მომწონე
ჩვენი გმირი ერთსა დროში,
დიდსა კრიზისს განიცდიდა
არა ჰქონდა ბისტი-გროში.
დაბალ „პოსტზე“ მსახურებდა
უმნიშვნელო ჯამაგირით,
(რომლის ნაკლსაც ვერ ივსებდა
ვერც წანაგლეჯ ქრთამი-ქირით).

სულ უბრალო ვინმე იყო
არც კი სთვლიდნენ მაშინ კაცად,
(ღმერთო გცოდებ, თუმცა იგი
ეხლაც არ ღირს კიტრის ფასად).
მაგრამ ომის მძაფრი ქარი
როს მრისხანედ აზუზუნდა,
ჩვენს კაცუნას ბედის ჩარხი
მაშინ წალმა დაუბრუნდა.

ბათუმის მთელს არე-მარეს
მუშა ხალხი მოეფინა

და ისიც ქურქ გამოცვლილი
მათ უფროსად მოველინა.
სინიდისი და ნაშუსი
აღარ შერჩა მდოგვის წონა,
მკაცრ ბატონად გადაიქცა
გუშინდელი მხდალი მონა.
და უშიშრად გულმოდგინეთ
უწყო მუშებს ძარცვა ყვლეფა,
(საწყალ მუშას, სულიც გასძვრეს,
იგი მას არ ენადვლება).

ცოცხლებს კაცად არა სთვლიდა
(სიაში თუმც მკვდრებსაც სწერდა)
ვამის ბრაღი, ვისაც
იგი ხელში ჩაიჭერდა.
ეპყრობოდა ისე, როგორც
შვენის მისებრ გაიძვერას,
რადგან სწამდა რომ მუშები
ვერ ავნებდნენ მაინც ვერას.
ბევრი შრომა-ღვაწლის ფასი
იმან მსხვერპლად შეიწირა,
და მრავალი მუშის ფული
მის ჯიბეში ჩეიძირა.
და მუშებმაც ეს წურბელა
მანამდის ვერ მოიცილეს,
სანამ „მარინსკი პროსპექტზე“
გვერდები არ დაუზიდეს.

დღეს ისეთი აღარ გახლავთ,
რაც რომ იყო ომის წინად,
ამაყი და ფულიანი
დაბრძანდება არხენად.
ჰო და მგონი უკვე მიხვდით,
თუ ვინც არის ეს პირ შავი,
მაშ ვისურვოთ, ცოტა მალე
ღმერთმა გვთხოვოს მისი თავი.

კვახი.

საარჩევნო ციებ-ცხელება.

ერთ მოქმედებიანი ვოდვეილი.

(მოქმედება წარმოებს ქ. გარში.)

მომქმედნი პირნი:

ლორდ-მერ კიტტი.

სენიორე რიჟიანო.

პარმენო პროვოკაციო.

სერ ვივიანი.

სერ გრიგოლიანო.

დონ სანჩო-პანჩო.

დონ ბეროზა.

დონ როგორ-გაგბედლო.

სერ პორტმეისტერ.

დონ ვასილიო.

მისტერ გევალლი.

მისტერ ანბანიძე.

მისტერ ნიკოლო.

სენიორე გაჩეჩილლი.

სენიორე კლიმიო.

ხმოსნები.

მანდილოსნები.

მოწყალების დანი და სხვ...

პირველი სურათი.

(კრება თვითმმართველობის დასაწყისში).

ლორდ-მერ კიტტი. ბ-ბო! მე თქვენ დღეს იმიტომ მოგიწვიეთ, რომ ახალი ქალაქის მერი აირჩიოთ.

სანჩო პანჩო რაო? ახალი მერო? თქვენ სად მიბრძანდებით? არ შეიძლება ვიცოდეთ?

ლორდ-მერ კიტტი. (ამაყად) მე ამ დღებში ჰაეროპლანით სპარსეთში უნდა გადავფრინდე. მე მინდა ეხლა თვირანის მერი გავხდე. მომწყინდა აქ ყოფნა.

სანჩო პანჩო. (ტირის) არ შეიძლება, ლორდ მერ, მგც თან წამიყვანოთ ჩემი აფთიაქით. ღმერთ-მანი მუქთად გიწამლებთ.

ლორდ-მერ კიტტი. რატომ? დედის სიამოვნებით. თქვენც წამობრძანდით...

ხმოსანი. (შეეკითხება ლორდ-მერს) არ შეიძლება ვიცოდეთ როდის იქნება ახალი მერის არჩევა?

ლორდ-მერ კიტტი. (მკაცრი კილოთი) დეგდეთ!.. ზეგ საღამოთი...

ხმოსანი. (მიმართავს თავის ამხანაგებს). ბ-ბო! მაშ დავასახელოთ კანდიდატები. (ასახელებენ სერ გრიგორიანოს).

ლორდ-მერ კიტტი. (მიმართავს საზოგადოებას). თანახმა ხართ, ბატონებო?

სენიორ კლიმიო. (მუშტს უღერებს) ხედავთ, ამ ცხვრის თავს? თავს გაუპობ შეაზედ სერ-გრიგორიანოს, თუ ეგ მერად აირჩიეთ!..

სენიორ გაჩეჩილლი. (ბებუთს იძრობს). ხედავთ ამ ბებუთს? მუცელს გამოუფაშამ მავ ვაჟ-ბატონს!

ლორდ-მერ კიტტი. (კმაყოფილად იღიმება). დაბრძანდით, ბატონებო! ნუ ღელავთ!

მისტერ ნიკოლო. (სიტყვას თხოულობს). ბ-ბო! მე წინააღმდეგი ვარ დასახელებულ კანდიდატისა, ვინ არ იცის, რა ტრალიკულ მდგომარეობაშია ჩვენი უბედური ქალაქი? ვის შეუძლია მისი მერობა, თუ არ ჩვენ სახელოვან (საზოგადოებაში მოუთმენლობის მღელვარება) და დიდებულ, ზეგარდმო მადლის ნიჭით ცხებულ ტრალიკოს მესხი-შვილს! ბ-ბო! ჩემი კანდიდატი ლადო მესხი-შვილია! (გაისმის მხურვალე ტაშის ცემა).

მისტერ ანბანიძე. ბ-ბო! მე კიდევ სულ სხვანაირად უყურებ საქმეს. ჩემის აზრით ჩვენი ქალაქის მდგომარეობა ტრალიკული კი არა კომიკურია. ჩემი კანდიდატი დიდებულდი კომიკი—ვასო აბაშიძეა. (გაისმის ძლიერი ტაშის გრიალი).

მანდილოსანი. მე წინააღმდეგი ვარ ყველა დასახელებულ კანდიდატისა. ჩვენ ეხლა ისეთ დროში ვცხოვრობთ, რომ არ შეიძლება ახალი იდეებს ანგარიში არ გაუწიოთ. თქვენ მამა კაცები მხოლოდ თქვენ თავზედ ზრუნავთ. მე, როგორც განათლებული მანდილოსანი და ქალთა ემანსიპაციის მომხრე ვასახელებ (მღელვარება) ჩვენ სახელოვან... ნინო ჩხეიძეს. (ისმის საშინელი ტაშის გრიალი).

ხმოსანი. ბ-ნო! ჩვენ ნამდვილი მუშაკი და მშრომელი კაცი გვინდა მერად!

სენიორე კლიმიო. (რიხიანად) მე არ მესმის ეს სიტყვები. ყველა სულდგმული — მშრომელია! მაგალითად მე მშრომელი არა ვარ? ვარ! რათა? იმიტომ რომ თვეში სამოც თუმანს ვათეთრებ!

სენიორე გაჩეჩილლი. (ტაშს უკრავს) მე კიდევ ორმოც თუმანს!

სანჩო პანჩო. ბ-ნო! ნუ ავჩქარდებით. შეგუშინ თბილისში გახლდით და ვინახულე ჩვენი სა-

ზოგადო მოღვაწეები. მოუცადოთ იმათ პასუხს. (ამ დროს კარები იღება და შემოდის ტელეგრაფის დამტარებელი)

ლორდ-მერ. კიტტი ხსნის ტელეგრაფს და ხმა მაღლა კითხულობს) „ჩემი კანდიდატი რუსთაველია“.

მისტერვევალლი.

(ყველა პირს აღებს... სიჩუმე...)

ბ-ნო! არჩევნებამდის სულ ერთი დღე დარჩა. გთხოვთ აირჩიოთ დეპუტაცია და გაუგზავნოთ დასახელებულ კანდიდატებს: თანახმა არიან თუ არა მერობაზედ. (ირჩევენ დელეგატებს. დეპუტაციაში შედის სანჩო-პანჩო და ანბანიძე.

(კრება იხურება.)

სურათი მეორე.

ლორდ-მერ კიტტი. ბ-ბო! სამწუხარო ამბავი უნდა გაცნობოთ. ყველა დასახელებული კანდიდატები კატეგორიულად უარს აცხადებენ. რუსთაველთან გვევალლი წასულა. არ ვიცი რა ამბავს მოგვიტანს (ამ დროს კარები იღება და ხელმოვარედ შემოდის დეპეშის დამტარებელი).

სანჩო-პანჩო. (ველარ მოითმენს) მივარდება დეპეშის დამტარებელს და ხმა მაღლა კითხულობს: „უკვდავმა შოთამ კატეგორიული უარი განაცხადა. გუშინ იმისი სული გამომეცხადა და მითხრა: თავი დამანებეთო. ძალიან ვწუხვარ.

გვევალლი.

P. S. ქართული ენა არ დაგვიწყდეთ! გიგზავნით ერთ გოდორ კვერცხებს.

გე-ვა-ლლი.

დონ-ბეროზა. (ხმოსანი) ბ-ბო! რახან ეგრეა, მაშინ მეც დავასახელებ კანდიდატს. ჩემი კანდიდატი სერ-ვივიანია. იგი, ბ-ბო, სულ ახალგაზდა ყმაწვილია. ესე ას ოთხმოცი წლისა იქნება. ერთ დროს მეფე ერეკლეს ჯარშიაც იყო. მე მას ძალიან, ძალიან კარვად ვიცნობ. ჩემი ღვიძლი ბიძაშვილია. ღმერთმანი, ისე უყვარს ჩემი პაწია შვილები, რომ ლამის სულში ჩაიძვრინოს. (ისმის ძლიერი ტაში).

დონ როგორ-გაგბედო. (იცინის სულელივით) ჩემი კიდევ ღვიძლი მაშიდაშვილია.

სერ-პოჩტმეისტერ. (სთვლიმავს) დიახაც... დიახაც რომ კარგი იქნება! (იძინებს)

დონ-ვასილიო. მე ისევ სერ-გრიგოლიანოს ვასახელებ! (ისმის საშინელი ღრიალი. სენიორე

კლიმო და გაჩეილილი მუშტებს უღერებენ სერ-გრიგოლიანოს).

მისტერ ანბანიძე. არ გვინდა ეგ ყრუ! ეგ სქელ კანიანი! ეგ ტვინ გახვრეტილი! ეგ მამა-ძალი! ძირს ვადაგვარებულნი და სამშობლოს მოღალატენი (ისერის ბოლოკებს და დამპალ კვერცხებს).

ლორდ მერ კიტტი. (ზარსა რეკავს) ბ-ბო! სიჩუმე! გთხოვთ წესიერება დაიცვათ. (თვალს უშვრება სანჩო პანჩოს და რაღაცას ეჩურჩულება).

სანჩო-პანჩო. (ცალკე გამოიხმობს დონ ვასილიოს და რაღაცას ეჩურჩულება). ჩემო ძვირფასო მეგობარო! რომ იცოდე როგორ მიყვარხარ! (გარედ იტყუებს) წამო გარედ გავისეირნოთ. ისეთი მშვენიერი საღამოა, რომ ღმერთმანი არ ინანებ.

დონ ვასილიო. (მკაცრად) მე არ მესეირნება. თუ გინდა შენ მიბძანდი!

სანჩო-პანჩო. (მაღლა) მაშ ძალით გაგიყვანენ! ნუ გავიწყდება, ბ-ნო ვასილიო, რომ შენ „ბანკოტი“ ხარ და ხმის უფლებაც არა გაქვს.

დონ ვასილიო. (ჯიბიდან რევოლვერს ტარს ამოაყობინებს) ხელავ ამას?

სანჩო-პანჩო. (ფერი მისდის) მეგობარო, გეხუმრები ღმერთმანი! შენ მართალი გეგონა. (სიცილით) მე გეხუმრებობი და შენ კი მართლა გეგონა.

ლორდ-მერ კიტტი. (მოიხმობს სანჩოს) როგორ არის საქმე?

სანჩო-პანჩო. (ჩუმად) არა შერება!

ლორდ-მერ კიტტი. (მაღლა) მაშ კარგი ბ ბო! ერთი ფრიად სამწუხარო ამბავი კიდევ უნდა მოგასხენოთ. გუშინ მოსკოვიდან საიდუმლო ქალაქი მივიღე. ეძებენ ვილაც ვასილიოს. მისი გარეგანი ნიშნები ასეთია: ხმელ-ხმელი, შავ-შავი, სიმაღლე—ორი არშინი, ექვსი ვერშოკი და სამი გოჯი. ცოტა არ იყოა ზოგიერთ ხმოსნებში ეჭვები შეპარება. (მიმართავს ხმოსნებს) შეიძლება გავზომოთ ყველანი?

მისტერ ანბანიძე } (ერთად)
სენიორე ანბანიძე } გაზომეთ!
სენიორე გაჩეილილი } გაზომეთ!

სანჩო-პანჩო. (არშინს აწოდებს).

ლორდ-მერ კიტტი. (ზომავს. იწყებს ვასილიოდან) ერთი... ორა... (უეცრივ სახეზედ გადაჰკრამს ნეტარების ღიმილი. ხმა მაღლა დაიყვირებს).

ევრიკა (თვალს უშვრება პოლიციელს, როელიც დაიჭერს დონ-ვასილიოს და პოლიციაში მიჰყავს. ამ დროს წამოკვივდებიან ყველა ხმოსნები, მივარდებიან პოლიციელს და არ ანებებენ თავის ამხანაგს. დონ ვასილიო ლამის შუაზედ გაგლიჯონ. შეიქნება საშინელი ჩოჩქოლი. კრება იხურება. ლორდ-მერი კიტტი თავის კაბინეტში იმალება).

(სცენა ლორდ-მერ კიტტის კაბინეტში.)

ლორდ-მერ კიტტი. (აღელვებული) ყოფნა არ ყოფნა? საკითხავი აი ეს არის, მე ხომ მივდივარ, მაგრამ ის... ის... ნუ თუ სერ გრიგორიანო მერად იქნება. (ხელს არტყამს საწერ მაგიდაზედ) არა! ეს არ იქნება!.. (უეცრივ იღება კარები და შემოდინს: სენიორე რიჟიანო, სანჩო პანჩო და პარმენო პროვოკაციო).

სანჩო პანჩო. დიდებული ლორდ მერ! საქმე ძალიან სერიოზულად არის. ხმოსნების ხმა თითქმის შუაზედ დაიყო. სერ ვივიანის შვიდი ხმა ამოსდის, სერ-გრიგორიანოს—რვა ხმა, ერთი ხმა უეცვლად უნდა გამოვტაცოთ ჩვენ მტრებს... უსიკვდილოდ!..

ლორდ-მერ კიტტი. ბარემ იცოცხლე, რომ უნდა გამოვტაცოთ, მაგრამ მახლას!.. რა ვქნა შენი ქირიმე, ვცდილობ .. ძალზე ვცდილობ.. ლამის ჯაშუშობაც კი დავიწყო, მაგრამ ეს ოხერი არა გამოდის-რა! (შუბლზე თითს იღებს და ფიქრობს).

მისტერ პარმენო პროვოკაციო. ლორდ მერ! მე მომანდეთ ეგ საქმე! მე მოვახერხებ! (რიჟიანო და პროვოკაციო რაღაცას ჩურჩულობენ).

ლორდ-მერ კიტტი. მაშ ნულარ ვიგვიანებთ. რიჟიანო! ყუთები დაამზადეთ. შვიდ საათზედ უნდა არჩევნები დავიწყოთ.

სენიორე რიჟიანო. (უღვაშებში იცინის და რევერანს უკეთებს ლორდ-მერს).

ლორდ-მერ კიტტი. (კისერზედ ჯაჭვს იგდებს) წავიდეთ! (ყველანი გადიან დარბაზში, სადაც მათ უცდის ხალხი და ხმოსნები).

დევიფსე კაკალი კაცი!..

(გურჯული სცენა ოზურგეთისთვის)

გოჯასპირ. კი გამარჯობა შენი, ესიკავ! რა წაგეკიდა, ბიჭო, რავა ინდოურსავით ჩამოგიშვია მაი ჩიჩვირი?..

ესიკაი. ჩემი ძამიეი ყბას ნუ მიქცევ; შენ

მასბრობის გუნებაზე ხარ და მე სული მებძვის კისერში, დანა რუმ დამკრა, სისხლი არ წამუა.

— რა იყო, კაცო, რა დაგემართა? ცოფიან ძალღმა ხომ არ გიკბინა? ფინთი ხომ აფერი წაგკიდა? რა მოხთა, ფათარაკი ხომ არ შეგყრია რამე?

— დედავ, ამაზე მეტი რა უნდა დამემართოს!

— ბიჭო, რამ წაგახდინა, რა გაზურზულეგბს; კაცო, სალდათში რომ ბიჭი გყავს იმას ხომ აფერი წაკიდა, თქვი, ბიჭო, რა იყო!

— ჩხუბში რომაა იმას რა უჭირს, იი კარგათაა, მარა სირცხვილი კია მეზობელ კაცმა, არ იცოდე ჩემი უბედურობა და დაფსების ამბავი.

— ესიკავ, არ იტყვი რა დაგემართა? შენ არ ხუმრობ, რაცხა უბედურობა კია შენ თავზე, მარა მე რას გვევიგებდი: დღეს ამოვედი ბათუმიდან, დობტურიზა ვიყავი წასული, იქინეი; შენ ქე იცი, ყაზილარი მყავს გონჯათ; ჩამევიყვანე დობტური და პაწაი სული მუათქმევიე ბიქს და მე აფერი არ ვიცი რა წაგეკიდა!..

— ხო და, სწორეთ იმან დამლეკა, იმას ვტირი და ვჩივი, რომე ბაღანას ვერ მუუარე, ვერ მივხედე, საშვალევა დავაკელი, თვარა მეც რუმ შენსავით დამეწინდრებია ყორიფელი და ბათუმიდან მომეყვანა დობტური ეგება მიწა არ გამსტკლევოდა, ეგება არ დავფსებულვიყავი.

— კი, მარა შენ ბაღანას რა ქონდა საშიშო? მე რუმ წვევედი მაშინ რაცხა შეცივებულს გავდა.

— შეცივებული კი არა, იი რაცხა ჩვენი ამომგდები დიფირითაია თუ რაცხა ქირია იმან დამაფსო. წუხელს გავაყრუეთ კვილით აი სერი, დავლუზე ოჯახი; კაკალი ბიჭი, ჩემი ქრისტიფორაი ქე წამართვა იმ დასალუპავ ჟამმა; აი, ვიდი!..

— ეჰ! შე უბედურო, ნუ მეტყვი; ნუ მეტყვი! რა მითხარი აი საშინელი, დაგიფსია, ბიჭო, ოჯახი; უბედურო ქიონიავ, საწყალო ქრისტიფორავ! ნეტამაინც რა ბიჭი, რა ქკუა, რა სტავლა! დაფსებულხარ ესიკავ, ამოგდებია ოჯახი!

— ვაი, ვაი ჩემ გაჩენას, ჩემ გაძალღებულ სიცოცხლეს.—ღმერთი ამოაგდებს მამინაიშვილის და კეკიეიშვილის ფაიტონს.

— ფაიტონს?!? შეიშალე კაცო, თუ რას ჩივი? ბიჭო, აქეთ გამეიხედე ერთი, ბოდვაში ხომ არ ხარი შენ ქე ართქვი რუმეო, რაცხა კავრება

რუმაა იმან დამიღუბა შვილიო; ფაიტონები აქანაი რა შვაშია?

— არა, კი მარა, რა მქონდა ზორი, ჩემო ძამიავე, ბალანაიზა რომ შეხიდება მქონოდა, დობტური მყოლოდა?

— მერე?

— მერე და აგერ გეტყვი: შენ ქე იცი რა-ფერ მოშივეებული ვართ ჩვენ დობტურებზე. იაკინთაი ფერშალი ქე მყავდა ბალანასან, მარა იმან „ეტო ნიჩაო, პუსტიაკო“ და ხინაი გამოუწერა და დობტურს დაუძახებო; რაფერ მომეყვანა დობტური; აქანაი, შენც კი იცი ორი ვაკალი დობტურია და...

— მერე და ვერ მეიყვანე? ორივე შენ ახლოს არ არიან აგერ ყურის ძირში? შინ არ იყვენ?

— ვაი ჩემ დღეს, შინ იყო ორივე მარა, ჩემი ცოდვით სავსე კეკიეშვილის ფაიტონს, ჩემს ამოსაგდებლათ ლილვი გატეხოდა და მამინაიშვილის ფაიტონი კიდევ ვინცხა აფიცერს წვეყვანა ნატანებში.

— მერე და ფეხით ვერ წაშევიდენ?

— ფეხით რავე გავრჯიდი დობტურს, არც იგინი იკადრებდენ ფეხით მარა...

— კაი და... ორმოცი ფაიტონია და ყველას რამ გუუსკლიცა მიწა მაშვინ?

— რავე, შენი საქმე მაკვირებს, გოჯასპირ ხწორეფ. რა მიგაბუნძულებდა ბათუმში დობტურიზა თუ აქანაი გესაშვალებოდა, არ იცი, რა დღეში ვართ?

— მე რუმ ბალანაი გამიხთა გონჯაი, მაშინ არც ერთი დობტური არ იყო აქანაი, საცხა-საცხა წვეყვანენ და ამიზა...

— კი, შინ ქე იყვენ მე, რუმ დამჭირდენ, მარა ერთმა მითხრა: თუ კეკიეშვილის ფაიტონს მომიყვან ვნახავ შენს შვილსო, მეორემ—თუ ჩემი წაყვანა გინდა მამინაიშვილის უფაიტონოთ ფეხს ვერ გადამადგმიებ, ვერას დიდებითო.

— ღმერთი დაფსებს იგინს! რავე თაფლი ხომ არ ცხია ამ ფაიტონებს, ეგება იგინს ქივრება არ წამოყოფა და იმიზა უნდებიან იგინი!

— რა ვიცი, რა ვიცი, მე კი ამომადგეს და დამღუბეს, კაცი!

— ჰე, ჰე, საწყალო ესიკავ!

გამევიცლი აგერ ტანისამოსს ჭ მუალ შენთან გი-

ტირებ, ძმაო, გამაგრდი, ბიჭო, ღმერთია მოწყალე, ნუ წახტებით თლათ, სირცხვილია!

— ღმერთმა ნუგეში ნუ მოგაკლოს, ჩემო გოჯასპირ, ყორისფელ ფათარაკს ავაშოროს. მშვიდობით იყავი...

ამ საუბარს ყური მოგვარი მე, უცხოეთიდან ჩამოსულ სერ-ჯორჯმა.

მესტვირული.

(საშუქასთავის)

ქვეყნისა ორომ-ტრიალმა კვლოვ შეაბრუნა კეხია, სიმართლეს ვილა დაეძებს ბნელეთს გაუდგამს ფეხია. სადაც ერთგულად საქმობდენ— დღეს ერთგულება წამხდარა; გუშინწინდელი მოყვარე დღეს შენი მტერი გამხდარა. ობობებს ქსელი გაუბამთ სიმართლის დასაჭერადა; და ვაჰ, თუ მეცა შიგ მოვყვე ობობას ქსელში ჭირადა. მაგრამ ბედს მაინც არ ვუდრკი ხელში ავიღე სტვირიო, თუმცა დღე და დამ მეშინის არ შემილახონ ცხვირიო.

მაშ ეგრე, გულა-ნაბალო,
 ბანს მდმცემს ჩემი სტვირიმე,
 მედგრაო, ნუ შეგეშინდებათ
 თქვენი გამჩენის ჭირიმე!
 პირველათ ვაჭრებს ვეწვიოთ
 მუხრუქს რო უჭერს ყველასო;
 (კერძოთ კი ჩვენსა გიგუცას
 თავი რო უგავს მელასო).
 ბევრი მინახავს მე მისგან
 გაყვლეფილ-ანატირები,
 ორი გროშისთვის ნათრევი
 ბეჩავი გლეხის შვილები.
 მაგრამ დახედეთ განგებას,
 ვაჭრებს აკლდებათ ფულები!
 გახსნეს საერთო ღუქნები
 მათ ჩამოყარეს ყურები.
 სტირის დიმიტრი, გიგუცი,
 გულს ეკიდებთ გენია;
 (მართლაც რომ სატირელი აქვთ
 გლახა დაუდგათ ღღენია)...

ქარ-ცეცხლი.

გულაპარის სოფლის რაინდებს.

(უსტაჩი ბიძია ეშმაკთან)

ამ ვაეხატონთა ოინებს
 სრულად ვერ გეტყვი ცხადია,
 მაგრამ ცოტა რამ გაუწყო
 სული და გულით მწადია.

მინდა გაცნობო, ბიძიკო,
 ჩვენს გლეხებს რაც ღლე აღგია,
 „სტარშინა“, მისი მწერალი
 სოფელს თუ როგორ არგია.

თუმც მათი გულ კეთილობა
 ათასჯერ განაცადია:

გლეხი „სტარშინის“, ღუმა
 მწერლის ცვრანი მწვადია.
 დროით სარგებლობს ყოველი
 ასეა ჩვენი „სტარშინა“,
 თუ ვინმეს რამე გააჩნდა
 არავის არ შეარჩინა.

სამ-სამ აბაზად იყიდა
 გლეხიდან ფუთი სიმინდი,
 რვა-რვა აბაზად მიჰყიდა,
 რა ჰქნას დაუდგა ამინდი.
 ძვალ-ტყავი იყო მოსვლამდე
 ღღეს ღიპი გაუბერია,
 ხუთ თუმნად ისლამს წაართვა,
 ცხენი და უნაგერია.

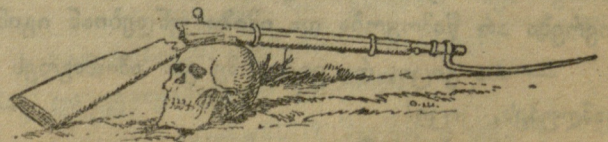
ეს არ იკმარეს, ძიაჯან,
 ბანკსაც ჩასჭიდეს ხელიო,
 სამმა ობობამ გააბა
 სოფლად თავისი ქსელიო.
 წვრილ საკრედიტო ბანკისა
 არა სწამთ არაფერიო,
 რადგან გამხთარა იმათი
 დაუცხრომელი მტერიო.

— ვინ მოიგონა ეს ბანკი
 სოფლისა დამლუპველიო,
 საწყალი გლეხი კაცისა
 გამყვლეფი, გამცარცველიო.
 ათას წილად სჯობს, რო ჩემგან
 წაილოს გლეხმა ფულიო,
 ხუთ ექვს შაურის პროცენტით
 გამომიბრუნოს გულიო.

მაქვს იმედი რომ მათრახით
 მოხვალ და მომეხმარები,
 თორემ ამათ რას უშველის
 წანაღლეტ ფული ქრთამები.

აბა შენ იცი ძიაჯან!
 შენ გიცდი, მნახე, გელიო,
 რომ შესთავაზო „სამეხას“
 შენი მათრახი მწველიო...

ამბროსის ობოლი.

წიფაკის გოზინაყი. *)

(ნობათად ველისციხეებისათვის)

მ — ს.

წარსულ წლისგან — ვერაგისგან,
მოშავალი მოგცემს „არას!..“

კან — ს.

მძინარას ვით გამოავიწყებს,
ხალხის განგაშა, ღრიალი?!..

სუდ — ს.

არც იყავით, არცა ხართ და არც იქნებით,
არაფრისგანა — არაფრადვე გარდაიქმნებით!..

შწ — ს.

თუ უპატრონო ეკლესიას
ეპატრონებიან ქაჯები,
მაშ ველისციხე შენია
თუმც ბევრს არ ებიტნავები...
სბერ — ს.

ოხერმა ციემა ზამთარმა
მთლად გამოაშრო ფურები,
რძე შემოგაკლდათ, გეტყობათ,
რომ დაგიშვიათ ყურები!..

სუჯის მ — ს.

შეუფერებელ გარემოებას
აგერ განიცდით,
სულის სისწრაფით მიისწრაფით
და ჟამნს კი აღარ უცდით...
EH — ს.

თუ საფანელი შემოგაკლდა
მიჰმართევი „კუზნეცასა“, **)
იგი მასალეზსაც მოგცემს,
თან გიჩვენებს სწორე გზასა...
ქსენანს.

არ მომკვდარა, მხოლოდ სძინავს...
და ვითომც კი გაიღვიძებს?
წამოდგება, პირს დაიბანს
და მუშებს წამლებით გაავსებს?!..

*) რადგანაც წელს დედამიწის მოუსაველობის გარდა, აერთოთ თვით ხეხილის მოსავალიც არ იყო და ამის გამო, „ნიგოზი“ სრულებით არ იშოვება, აი ამიტომ ეხლა ჩვენმა დიასახლისებმა „წიფაკის გოზინაყის“ კეთება შემოიღეს.

**) „კუზნეცა“ გამომჩინებული პირია ველისციხეში და ცნობილი, როგორც გამჭრიახე მჭერმეტყველი და იურისტი.

იფ — ს.

განუღვევი ხალხს შევებისა კარი!..

გბ. გ — ს.

დაიხსომევი მხოლოდ ჩემგანა: —
„ვინც რამ უნდა თქვასო-წისქვილმა კი ფქვასო!“

ქათამ ვაჭ — ს.

იქნებ მეოცე საუკუნემ,
ავიხილოთ მაინც თვალი?
გაგრძნობინოთ... არა, არა!..
„კაცისადმი“ კაცის ვალი?
„ტყუილია სულ თქმა უმი
„კაცად“ ვერ გახდებით თქვენა,
მოციქულებათაც რო მოგვევლინოთ
მზი, მთვარე და თითონ ზენა!..

ვაჭ. „ქათამას.“

იმას უწოდებ მებრძოლად,
ვის ბრძოლისა არ ეშინის!..

სომ — ს.

ოჰ, ველისციხე — „ქაჯეთის ციხე“
უნდა გერქვას შენი!

ხეჯიკს.

ხელიკო, რას ხელიკობ, მონახე
ჯაგი და მყუდრო მზიანი,
თორემ მაგ ხელიკობისათვის
იქნება ნახო ზიანი;
სოფლის მსხვილი ალ-ქაჯები,
გინდა რომე მოარჯულო?
მაშინ, ძმაო, დაგჭირდება
მათ გოგრებასთვის დიდი ურო!..

უგოზინაყო ძღარბი

ფ მ ს ტ ა.

„კბილის მატლს“.

„არ გიკვირს ძმაო ოთარა,
ეგ რა ამბავი მომხდარა,
გერმანელები წამხდარა,
რუსისგან ბევრი გამსკდარა“.

ბ-ნო რედაქტორო, გთხოვთ მოათავსოთ ჩვენი გონებით
თი ნაწარმოები, რომელიც წინამორბედი...
სარედაქციო გოდრისკენ მიმავალი, რათა ამც-
ნოს იქაურობას მოსალოდნელი თავდასხმა შემდე-
გი წერილებისა.

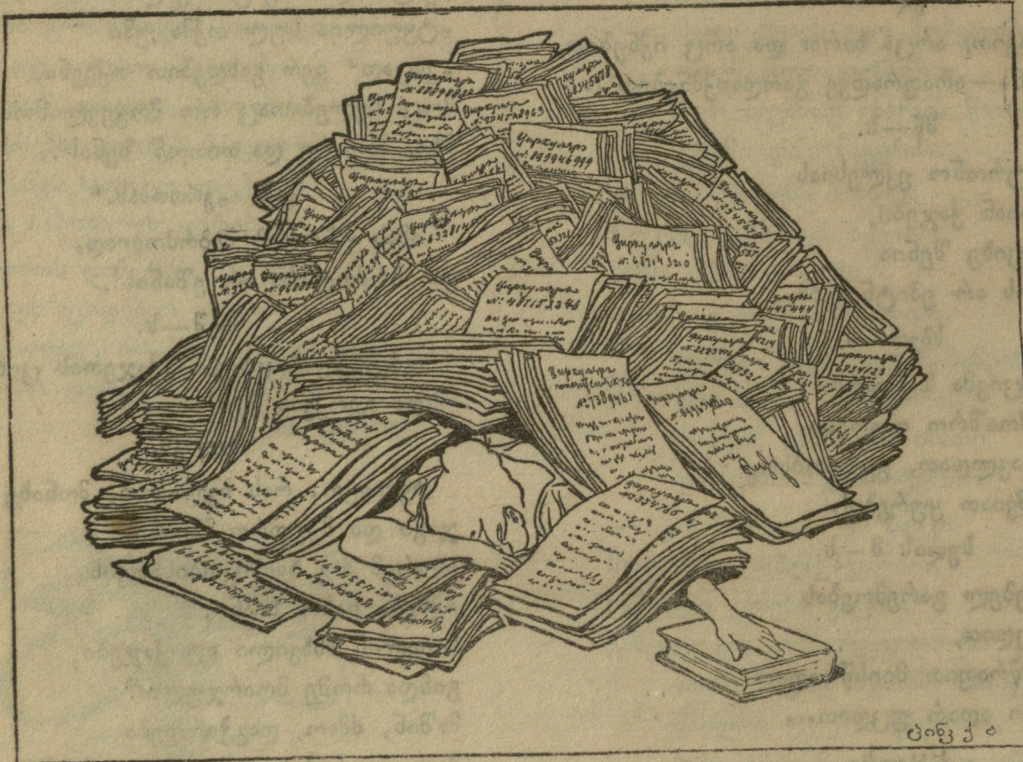
ფინდიხს. (ნ. გ.) როდესაც ვისმესგან პა-
სუხს თხოულობთ, მიღებულთა საკუთარი მისამარ-
თი (აღრესი) აცნობოთ.

საქართველოს ელექტრონული ბიბლიოთეკა

(საქართველოს ელექტრონული ბიბლიოთეკა)

ვის რა ღირს აწევს.

ტინჯა

მეცნიერება საღლა!